

Συμβούλιο της Επικρατείας: 3373/2004 (Τμήμα Α')

Πηγή: ΕΑΕΔ ΙΚΑ 484/2007, σελ. 444

Εργατικό ατύχημα ναυτικού και συνταξιοδότηση

Ναυτικός συνταξιοδοτούμενος συνεπεία σχετικής ανικανότητας προελθούσης εξ ατυχήματος δικαιούται μειωμένης συντάξεως, κατά τα προβλεπόμενα εκατοστά, μόνο αν η αρμοδία υγειονομική επιτροπή διαπιστώσει σχετική ανικανότητα αυτού προς εργασία και όχι αν διαπιστώσει απόλυτη ανικανότητα.

Πρόεδρος: ο αντιπρόεδρος κ. Γ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗΣ

Εισηγητής: η σύμβουλος κα Ε. ΣΑΡΙΠ

Δικηγόροι: οι κ.κ. Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ – Β. ΣΟΪΛΕΣ

Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη απόφαση έγιναν δεκτά τα εξής: Ο αναιρεσίβλητος, απογεγραμμένος ναυτικός, στις 2.3.1990, ενώ υπηρετούσε ως υποπλοίαρχος σε πλοίο υπό ελληνική σημαία, υπέστη έμφραγμα του μυοκαρδίου. Κατόπιν τούτου χορηγήθηκε σ' αυτόν σύνταξη λόγω ανικανότητας κατά τις διατάξεις του Ν. 1085/1980 περί ελάχιστης ασφαλιστικής προστασίας, η οποία προσδιορίσθηκε, ενόψει του χρόνου υπηρεσίας του (συνολική πραγματική ναυτική υπηρεσία 14 ετών 6 μηνών και 4 ημερών), της ειδικότητός του και των λοιπών νομίμων προϋποθέσεων, στις 23.637 δρχ. πλέον ΑΤΑ. Στη συνέχεια ο αναιρεσίβλητος, με την 8870/30.1.1992 αίτησή του προς το αναιρεσείον Ταμείο, ζήτησε να χαρακτηριστεί η πάθησή του ως ναυτικό εργατικό ατύχημα και να του χορηγηθεί σύνταξη για το λόγο αυτό. Η Πρωτοβάθμια Υγειονομική Επιτροπή του Ι.Κ.Α., στην οποία παρατέμφθηκε ο αναιρεσίβλητος προς εξέταση, με την 46/1993 γνωμάτευσή της, αφού διαπίστωσε ότι αυτός παρουσιάζει «στεφανιαία νόσο χειρουργηθείσα εις αλλοδαπήν, αντικατάσταση αορτικής βαλβίδος – παλαιό κατώτερο έμφραγμα μυοκαρδίου», απεφάνθη ότι η πάθηση αυτή δεν έχει μεν αιτιώδη συνάφεια με την εργασία του στο πλοίο, οι συνθήκες όμως εργασίας σ' αυτό απετέλεσαν την αιτία της επιδεινώσεώς της, και ότι, ως εκ της εν λόγω παθήσεως, ο αναιρεσίβλητος είναι, από 30.1.1992 και επ' αόριστον, απολύτως και διαρκώς ανίκανος, για την εργασία του και για κάθε άλλη εργασία, με ποσοστό αναπηρίας 67% για τα δεδομένα του χρόνου του ατυχήματος και 80% για τα δεδομένα του χρόνου κρίσεως. Ενόψει της γνωματεύσεως αυτής, ο Διευθυντής Παροχών του αναιρεσείου Ταμείου, με την από 15.3.1993 απόφασή του, χαρακτήρισε μεν την πάθηση του αναιρεσίβλητου ως ναυτικό ατύχημα, με νεότερη, όμως, απόφασή του, γνωστοποιηθείσα σ' αυτόν με το 10741/17.2.1994 έγγραφο του Ταμείου, απέρριψε την ανωτέρω αίτησή του περί χορηγήσεως συντάξεως λόγω ατυχήματος με την αιτιολογία ότι η ήδη καταβαλλόμενη σ' αυτόν σύνταξη λόγω ανικανότητας (23.637 δρχ. πλέον ΑΤΑ) ήταν μεγαλύτερη από τη σύνταξη που θα ελάμβανε λόγω εργατικού ατυχήματος (22.302 δρχ. πλέον ΑΤΑ). Και τούτο διότι ναι μεν το ποσοστό συνταξιοδοτικού μισθού, που λαμβάνεται υπόψη για τον προσδιορισμό της συντάξεως του αναιρεσίβλητου, ανερχόμενο με βάση τα έτη υπηρεσίας του σε 0,4616, υπολογίζεται ως 0,6500 στην περίπτωση του εργατικού ατυχήματος, στην περίπτωση, όμως, αυτή δεν απονέμεται ολόκληρο το ποσό της συντάξεως, αλλά μόνον τόσα εκατοστά αυτού όσο το ποσοστό αναπηρίας του αναιρεσίβλητου, που προσδιορίσθηκε από την υγειονομική επιτροπή (67%). Προσφυγή του

αναιρεσίβλητου κατά της απορριπτικής του αιτήματός του πράξεως έγινε δεκτή με την 4436/1995 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιώς, έφεση δε του αναιρεσιόοντος Ταμείου κατά της αποφάσεως αυτής απερρίφθη με την ήδη προσβαλλόμενη απόφαση. Ειδικότερα, με την απόφαση αυτή έγινε δεκτό ότι, εφόσον ο αναιρεσίβλητος κρίθηκε απολύτως και διαρκώς ανίκανος, δεν είναι νόμιμος ο περιορισμός της καταβλητέας σ' αυτόν λόγω ατυχήματος συντάξεως, διότι τέτοιος περιορισμός επιτρέπεται μόνον στην περίπτωση της σχετικής ανικανότητας, σύμφωνα με το άρθρο 17 παρ.3 του Κ.Ν. 792/1978. Η κρίση αυτή της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι νόμιμη, διότι, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη, κατά την, έννοια της διατάξεως του άρθρου 17 παρ.3 του κ.ν. 792/1978, η σύνταξη, την οποία δικαιούται ναυτικός συνεπεία ανικανότητας που προήλθε από ατύχημα, μειώνεται κατά τα εκατοστά της υπολειπομένης σ' αυτόν ικανότητας προς εργασία μόνον αν η αρμόδια υγειονομική επιτροπή διαπιστώσει σχετική ανικανότητα αυτού προς εργασία, δηλαδή ανικανότητα για την άσκηση μόνον του ναυτικού επαγγέλματος, και όχι αν διαπιστώσει απόλυτη ανικανότητα, δηλαδή ανικανότητα του ναυτικού για την άσκηση οποιουδήποτε επαγγέλματος, όπως συνέβη στην προκειμένη περίπτωση. Επομένως, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο περί του αντιθέτου λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι, κατά την ανωτέρω διάταξη, η σύνταξη που χορηγείται σε ναυτικό, ο οποίος κατέστη ανίκανος για εργασία συνεπεία ατυχήματος, μειώνεται κατά τα εκατοστά της υπολειπομένης σε αυτόν ικανότητας για εργασία σε κάθε περίπτωση, δηλαδή και στην περίπτωση της απόλυτης ανικανότητας.